

нада въ гърба и отне земитѣ ни, когато не можехме а се защитаваме. Сега защо бѣга отъ откритата брань?

— Ала ти помагашъ сега на Борила, на узурпатора... — каза меко Сава, — а забравяшъ колко братски те крие Стефанъ, когато Борилъ искаше на всѣка цена да му предадемъ главата ти. Защо ни отвръщашъ съ черна необлагодарность? Не се ли боишъ отъ Божията правда?

— Това сж наши вътрешни разправии, светий отче. Днесъ се караме, утре се одобряваме. Не се мѣсете въ нашитѣ работи, тѣй както и ние не се мѣсихме когато Вълканъ изгони съ помощта на венгритѣ Стефанъ и несправедливо зае мѣстото му на престола. А какво стана после, когато Стефанъ си възвърна държава и престолъ, цомъ венгритѣ загубиха първата си мощъ въ земята ви? Нали ти самъ помогна на Вълканъ и Стефанъ да се подобритѣ, като братя? Е добре, и ние съ Борилъ сме роднини...

— Това ли е последната ти дума, Стрѣзомире?

— Друго нѣма какво да кажа на великия жупанъ. Ще се срещнемъ съ него на бранното поле... Тамъ може да си поприказваме, ама другояче. Сулицитѣ ще си кажатъ думата...

Архимандритътъ дигна очи къмъ небето, скръсти смирено рѣце въ молитва. Устнитѣ му зашъпнаха:

— Свети Симеоне, свети татко мой... Опомни безумника, дай му добра воля и просвѣтление...

Севастократорътъ продължи шумно и лакомо да гълта суровото, смѣсено съ подправки, месо, козьото сирене, опеченитѣ на жаравата мрѣни Вардарски рибки.

Навънъ лумнаха първитѣ вечерни огньове край стана. Съ гърлести смѣхове войскаритѣ вечеряха край шатритѣ, стѣгаха се за бранъта, лъскаха и точеха оръжия, събираха сѣното и храната, мажеха лжковетѣ си съ мечешка масъ.

Архимандритътъ си взе сбогомъ. Побърза да замине. Сякашъ знаеше какво ще се случи презъ нощта и не желаше да бѣде замѣсенъ въ грозното дѣло.

Къмъ третия часъ следъ полунощъ, лека сѣнка се плъзна въ шатрата на севастократора.

И на разсъмване, когато блюстителитѣ протрѣбиха